

Ivana Andrews

A man and a woman are shown in profile, embracing each other in a vast, open field. The scene is bathed in the warm, golden light of a sunset or sunrise, with long shadows and a soft glow. In the background, there are rolling hills and a range of mountains under a blue sky with light clouds. The overall mood is romantic and serene.

Křehký
slib

Copyright © Ivana Andrews, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Ivana Andrews, 2018
Redakční úprava Otilie K. Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-805-8

I.

„Ahoj, Karin, jak se máš?“
„AV mobilu se ozval známý hlas Eriky, nejlepší kamarádky Karin Hoffmannové, toho času asistentky na katedře systematické botaniky univerzity ve Vídni. Karin měla zrovna plnou pusou kancelářských sponek a jednou rukou se snažila sepnout podklady pro svou disertační práci, zatímco druhou si přidržovala telefon u ucha. Něco nesrozumitelně zamumlala.

„To ti ani nestojím za pořádnou odpověď? Co děláš? A našla sis už konečně nějakého chlapa, nebo jsi pořád zalezlá v tom svém brlohu na univerzitě? Povím ti, že já bych v takovém kumbálu pracovat nemohla! Jednou tě tam ty knihy zavalí a najdou tě jako vykopávku až po letech! Tak co? Dozvíš se něco nového?“

Karin svraštila čelo, povzdychla si a poslední sponkou sepnula zbývající listy. „Ahoj, Eriko. Pokud tě náhodou nezajímá, jak pokračuje moje práce, tak nic. Jak se mají dvojčata?“ Popošla k jedinému volnému křeslu a sedla si do něj. Starý gauč, dvě židle i stůl v její malé garsonce, všechno bylo zavalené spoustami knih, skript a papírů. Někde v té spoušti se ukrýval i laptop, nezbytná pomůcka, která obsahovala kompletní data o předmětu Karinina vý-

zkumu – orchidejích. Budu to muset konečně uklidit, rozhodla se. Zatímco sbírala síly k tak dlouho odkládanému kroku, nepřítomně poslouchala veselé i pobuřující příhody svých tříletých kmotřenců.

Karin byla jedináček a o to víc přilnula v dětství ke své sestřenici Erice a bratranci Thomasovi. Erika byla od malička šéfem jejich party a téměř vždycky si prosadila svou. Jen někdy se Karin s Thomasem podařilo spojeným úsilím dosáhnout změny, aby pak ve výsledku zjistili, že je Erika zase převezla. Malá pihatá rusovláska se zelenýma očima, širokým úsměvem a štíhlou postavou, kterou si udržela i po narození kluků, měla energie na rozdávání. Jediný, koho (občas) poslechla, byl její manžel Peter.

„A tak jsem pořád v jednom kole. Jestli si někdo myslí, že mateřská dovolená je dovolená, tak si to s ním vyměním. A měla bys přijet. Kluci se pořád ptají, kdy přijede teta Ka-in. Trochu si odpočineš a přijdeš na jiné myšlenky. Vážně. Mám o tebe starost,“ zaslechla Karin konec kamarádčina monologu.

„Teď fakt nemůžu. Potřebuju dokončit práci. Chybí mi už jen jeden druh. A to je oříšek. *Orchis spitzelii*. Slyšelas o ní?“

„Já? Ani ve snu. Co s ní je?“

„Nemám dost informací. Potřebuju ještě sehnat nějaké historické dokumenty o jejím výskytu na území Rakouska, no a pak se vypravit do terénu.“

Levou rukou si zamyšleně shrnula pár uvolněných pramínek vlasů za ucho. Své světle hnědé, trochu vlnité vlasy měla z praktických důvodů stažené do culíku. S oblibou používala obyčejné různobarevné gumičky a sponky, které ale zůstaly ležet někde v miniaturní koupelně, kde bylo jen umyvadlo, sprchový kout a místo na pračku. Toaleta byla stavebně oddělená od koupelny a měla dokonce okénko na větrání, což Karin nakonec přesvědčilo, aby za tuto podkrovní garsonku v Karolinengasse ve vídeňské di-

plomatické čtvrti platila větší část svého skromného platu asistentky profesora Otto Rilkeho, vedoucího sbírek Vídeňské univerzity. Kromě toho, že bydlela v centru Vídně, jen kousek od hlavního nádraží a náměstí sv. Alžběty, to měla blízko i na své pracoviště v ulici Rennweg. Přes zahrady Belvederu a botanickou zahradu univerzity se tam krásnou procházkou dostala během patnácti minut.

„A co Thomas? Ten by ti nepomohl? Studovali jste přece na stejné fakultě! Zkus to. Určitě si na tebe čas udělá,“ navrhl Erika.

„Proč mě to nenapadlo? Ještě že tě mám!“ zajásala Karin.

„V pátek jedu do Vídně. Co takhle kapučíno v našem oblíbeném podniku?“

„OK. Vyhovuje v deset? Dřív to nestihnu, hned ráno jsem objednaná u šéfa. Má pro mě prý něco zajímavého, ale nechtěl mi do telefonu nic říct. Že to potřebuje projednat osobně.“

„Kdybych nevěděla, kolik let tvému slavnému profesovi je, tak bych ho začala podezřívát, že má něco nekalého za lubem!“

„Hele, nech toho. Náhodou na těch svých skoro sedmdesát vůbec nevypadá,“ bránila ho Karin.

„No ne, že bys byla na starší pány? Toho jsem si nikdy nevšimla! Kluci, co to tam vyvádíte? Dominiku! Okamžitě slez! Promiň, musím zase chvíli vychovávat tvé nezvedené kmotřence. Tak v pátek.“ Erika ani nečekala na odpověď a ukončila hovor.

„Ahoj. Těším se,“ řekla s úsměvem Karin a pomalu odložila mobil na stůl. Zrak jí sklouzl na ciferník malých hodinek ozdobených zirkony, které dostala od rodičů k posledním narozeninám. Povzdychla si. Půl roku. Před šesti měsíci se její svět změnil. Od té doby už nebyla tou veselou bezstarostnou dívkou plnou nadšení a optimismu, která si plánovala budoucnost po boku své lásky jako spo-

kojená maminka nejméně dvou dětí, pokračující ve výzkumu svých milovaných orchidejí. A od té doby se také vyhýbala společnosti přátel.

Rodiče, mořští biologové, se v současnosti nacházeli někde u pobřeží Španělska a Portugalska, kde zkoumali vliv lidské činnosti a hromadění odpadků v oceánech na mořský život. Pětiletý grant, který na tuto práci získali, byl teprve v polovině, a tak Karin věděla, že je ještě dlouho neuvidí. Tedy pokud za nimi sama nepřijede.

Rodičům se nechtělo po té tragédii, která celou rodinu citelně zasáhla, odjet a nechat dceru, aby se svým smutkem bojovala sama. Ale ukončit schválený projekt, na kterém jim tak záleželo a do něhož vložili spoustu úsilí a energie, prostě nešlo. A když i Erika s Thomasem slíbili, že budou Karin oporou, kterou tolik potřebovala, nakonec odjeli. Karin věděla, že by měla rodičům zavolat. Už dva dny to odkládala, přestože na displeji mobilu měla zmeškané volání a neotevřené zprávy. Stejně jí nejpozději zítra otec zavolá znovu.

Pleskla se rukama do steh: „A teď do práce! Aspoň trochu to musím přebrat a srovnat,“ poručila si nahlas a pustila se do třídění všeho, co se jí v bytě za poslední tři měsíce nahromadilo. Na pracovním stole jí nakonec zůstaly jen dvě nepřečtené knihy z univerzitní knihovny, halda papírů popsaných poznámkami a nefungující laptop. Nabíječku našla po chvíli hledání pod stolem. Oddechla si a zapojila počítač do sítě. Batoh s knihami na vrácení a tašku s tříděným odpadem si nachystala na ráno ke dveřím.

Po tak vyčerpávající činnosti si uvařila dobrý zelený čaj. Než zchladne, na chvíli se natáhnu, pomyslela si. Čaj v červeně puntíkatém hrnku od bývalé kolegyně na fakultě postavila na konferenční stolek. Shodila pantofle a natáhla ručně pletené pestrobarevné ponožky od babičky, hlavu si podložila oblíbeným polštářkem s obráz-

kem pandy a... vzbudily ji až kostelní zvony sv. Alžběty, které všem, ať už to chtěli nebo nechtěli vědět, oznamovaly půlnoc.

Finančník a bankéř v jedné osobě Maxmilian Harting vztekle rázoval sem a tam po své ultramoderně vybavené kanceláři ve dvacátém patře výškové budovy na „Mainhattanu“ ve Frankfurtu nad Mohanem. Při další otočce popadl sluchátko bezdrátového telefonu a netrpělivě čekal na reakci své dlouholeté sekretářky Moniky.

„Už jste ho našla?“ zavrčel.

„Pan Fuchs nebere telefon, volala jsem i jeho manželce. Ta neví, kde je. Domnívá se, že v kanceláři jako obvykle,“ informovala Monika svého zaměstnavatele. Věděla, z čeho pramení nálada jejího šéfa, který se k ní vždy choval slušně a na rozdíl od většiny ostatních podnikatelů v této oblasti dodržoval etická pravidla i v předmětu své činnosti. Ta teď porušil jeho nejbližší spolupracovník Heinz Fuchs, kterému sto procentně věřil a svěřoval mu i ty nejdelikátnější úkoly.

„Zkuste všechno: autoservis, fitness centrum, holiče a co já vím, kam všude chodí! Musíte ho za každou cenu najít. Jinak bude škoda ještě větší. Jestli se toho dopátrá tisk, nechci vidět, co se bude dít!“

Max se odmlčel a hlavou mu proběhlo, co by to znamenalo pro celou jeho firmu. Zrovna teď, před plánovanou expanzí do dalších evropských zemí, kde si už začali chystat výchozí pozice. A nejen pro něj, ale i pro stovky zaměstnanců, kteří mu pomohli vybudovat až do té doby podle průzkumů nejdůvěryhodnější finanční skupinu působící v oblasti správy privátních a korporátních financí a řízení rizik v Německu.

Samozřejmě, stávalo se občas, že se nepodařilo uspokojit představy a požadavky klientů o zhodnocení jejich vlože-

ných finančních prostředků nebo že při tvorbě investičního portfolia vycházeli poradci ze zkeslených údajů, které v důsledku vedly k nesprávné strategii a tím k nesplnění očekávaných zisků. Nyní ale byla ohrožena celá společnost a Max si nedovedl představit, jak vysvětluje představenstvu a dozorčí radě důvodné podezření ze zpronevěry finančních prostředků klientů svým zástupcem a dlouholetým spolehlivým kolegou. Jestli tu ještě chvíli zůstanu, zblázním se, pomyslel si.

Pootevřel dveře kanceláře: „Moniko, kdyby mě někdo hledal, okamžitě mi dejte vědět, obzvlášť bude-li to Heinz. Jedu na regatu. Mobil mám u sebe.“

Max nechodil po golfových hřištích, nehrál tenis ani squash, Max propadl veslování. Už na univerzitě to byla jedna z jeho nejoblíbenějších sportovních aktivit a pomáhala mu vyplavit stres. Kromě toho mu veslování opravdu šlo. S partou spolužáků se pravidelně umísťovali na nejvyšších příčkách univerzitních klání osmiveslic. Teď to bral jako výborný rekreační sport a snažil se ho provozovat co nejlíp. Nejspíš i díky tomu si udržel štíhlou svalnatou postavu a zlatavé opálení.

Když vezmeme v úvahu jeho úspěšnou firmu a ženám imponující vzhled, není divu, že Max byl velmi atraktivní svobodný muž. A pokud vyloudil na tváři podmanivý úsměv a trochu zasněný pohled sytě hnědých očí s tmavými řasami, mohl si z krásných žen vybírat.

Nutno říct, že ho zatím žádná neokouzila natolik, aby uvažoval o založení rodiny. Jeho lásky většinou neměly dlouhého trvání, jejich soumrak nastal ve chvíli, kdy zjistil, že si s přítelkyní nemá co povídat nebo jí jde pouze o jeho peníze. Pak následoval rozchod, většinou bouřlivý.

Podobnou aférou si prošel před měsícem a umínil si, že si dá nějakou dobu pauzu. Potřeboval se zbavit pachuti po skoro roční známosti s Ester, vycházející herec-

kou hvězdičkou. Zavrtěl hlavou. Jak jí mohl tak naletět? „Stejně jako Heinzovi,“ šeptal mu vnitřní hlas. „Věřils jí.“ I tenkrát jel na regatu stejně jako dnes...

Začátek května byl velmi chladný. Po ránu se objevovaly přízemní mrazíky, na obloze se honily tmavé mraky a foukal studený severní vítr. Max se vracel z obchodní schůzky, která dopadla nad očekávání dobře. Měl výbornou náladu a vzhledem k úspěchu, kterého dnes dosáhl, si přece mohl dopřát trochu zábavy, ne? Z dálnice sjel hned u prvního výjezdu před Frankfurtem a zamířil směrem k loděnici. Trochu si zavesluje, než se zase pustí do práce, která ho ještě večer čeká. Nový klient bude netrpělivý a bude chtít prostudovat plán svých investic a pojištění rizik zpracovaný společností Mainfin co nejdříve. Pokud se podaří klienta pro investování nadchnout, musí finanční poradce s analytiky zpracovat klientovo portfolio do dvou dnů a vytvořit finanční plán co nejrychleji. To zaručí nejvyšší šanci na uzavření smlouvy.

Spokojeně se usmál, bouchl dlaněmi do volantu a přidal plyn. V následující vteřině sešlápl pedál brzdy nadoraz. Za nepřehlednou zatáčkou stálo u krajnice malé sportovní auto, o které se opírala štíhlá dívka. Když uviděla, jak se k ní řítí Maxovo BMW, zděšeně uskočila, zavrávovala a spadla do příkopu. Max zastavil deset centimetrů za sportovním autem.

V šoku zůstal chvíli sedět za volantem. Křečovitě ho sevřel třesoucíma se rukama. Pevně zavřel oči a snažil se potlačit vzrůstající paniku. Srdce mu divoce bušilo. „Dýchej, zhluboka dýchej!“ poručil si a otevřel oči, aby se přesvědčil, že se nic vážného nestalo.

Pak vyskočil z auta: „Ženská, vy jste se úplně zbláznila! Když si představím, že bych to neubrzdil!“ zuřil. „Kde máte výstražný trojúhelník? Vždyť jsem vás mohl zabít!

K čertu!“ Otočil se, otevřel dveře kufru a několikrát zopakoval hluboký nádech a výdech. Pak teprve vytáhl výstražný trojúhelník a postavil ho podle předpisů za auto. Tep se mu ustálil a ruce se přestaly třást. Vrátil se k dívce, která se zatím vyhrabala z příkopu a snažila se očistit od zbytků ložské trávy, zetlelého listí a větvíček.

„Není vám nic?“ zabručel Max a konečně měl příležitost si dívku prohlédnout.

Středně vysoká, štíhlá, dlouhé rovné vlasy obarvené na blond u hlavy tmavě dorůstaly. V oválném obličejí upoutaly velké, tmavě modré oči s uměle prodlouženými černými řasami. Ústa, vylepšená tmavě rudou rtěnkou, odhalovala malé ostré zoubky. Maxovi trochu připomněla šelmu.

Rozzlobeně po něm blýskla očima. „Co to vyvádíte? Oblečení mám zničené! A jak vypadám? Přitom mám být za dvě hodiny v divadle na zkoušce hry, kde mám jednu z hlavních rolí!“ vyštěkla. Max už překonal počáteční šok a zálibně si ji prohlédl od hlavy až k patě. Pobaveně se usmál. Dívčino oblečení bylo úplně v pořádku, ani její vzhled krátkým pobytem v příkopu neutrpěl.

„Tak vy jste herečka! A proč tedy nejedete na tu svou divadelní zkoušku a stojíte tady? A ještě ke všemu takhle nebezpečně?“ odsekl.

Dívka protočila panenky. „Proč? Nejede mi auto, proto! Čekám na odtahovku!“ Max obešel její vůz a sedl za volant. Otočil klíčkem v zapalování, ale jen to škytlo.

Dívka si prohlížela lodičky, jestli na nich neuvízla hlína nebo tráva, a klidně poznamenala: „To je zbytečné, není tam benzín.“

Max se rozesmál. „Vy jste ale číslo!“ Chtěl ještě něco dodat, ale už neměl příležitost. Ze zatáčky se vynořilo vozidlo odtahové služby a během okamžiku se nepojízdné auto ocitlo na návěsu.

„A co já?“ otočila se na Maxe poté, co domluvila odvoz k nejbližší čerpací stanici.

Max pochopil: „Přece s nimi nepojedete, že? Ještě byste se umazala. Svezu vás.“

Dívka si ho změřila pronikavým pohledem. „Vypadá to, že občas umíte být i gentleman.“ Významně se postavila u dveří spolujezdce. Max jí dvorně otevřel a všiml si, že dívka má krásné, štíhlé nohy. Usedl na sedadlo řidiče a vyrazil za vozidlem odtahové služby.

„Mimochodem, jmenuji se Max Harting,“ představil se za jízdy.

„Ester Konradová. Těší mě, Maxi. Máš krásný bourák,“ řekla s oslnivým úsměvem a s uspokojením zhodnotila interiér vozu i jeho majitele.

Max povytáhl obočí. „Tak my si tykáme?“

„Jasně, proč ne?“ uculila se Ester a vyndala cigaretu. „Připálíš mi?“

„V mém autě se nekouří,“ oznámil Max a úkosem na ni pohlédl. Ester znechuceně sklepla cigaretu zpět do krabičky. Hodila si nohu přes nohu, aby se jí sukně vyhrnula co nejvýš, a znuděně se dívala, jak se přibližují k čerpací stanici. Max zastavil. „Tak jsme tady. Prosím.“ Otevřel dveře spolujezdce. Ester se naklonila, aby měl nerušený výhled do jejího výstřihu.

„Ach! Promiň,“ vyjekla a zapotácěla se tak šikovně, že mu padla do náruče.

„Nic se nestalo. Můžu ti ještě nějak pomoci?“ zeptal se Max s úsměvem a přejel jí rukama po bocích. Proč si nevzít, co se nabízí? pomyslel si. Ester se zavlnila, evidentně jí to nevadilo. Vykouznila na tváři neodolatelný úsměv.

„Děkuju za pomoc. A zvu tě na premiéru. Je příští týden. Počkej...,“ zašátrala v kabelce, „je tvůj.“ Podávala mu lístek do divadla.

Pohlédl na lístek a pak na Ester: „Tím chceš říct, abych přišel sám?“

Zářivě se usmála. „A mohl bys mě pak vzít na večeři. To obvykle muži přítelkyni navrhnou.“

„Takže ty jsi moje přítelkyně?“ užasl Max. Ester se zadržela uraženě. „No, koneckonců, proč ne?“ připustil a zálibně si svou novou přítelkyni prohlédl od hlavy až k patě.

Ester se koketně ošila. „Co si mě tak prohlížíš? Nejsem pro tebe dost hezká?“ zeptala se a přivinula se k němu.

„Líbíš se mi. Přijdu. Ale teď už musím jet,“ řekl Max, neváhal a dlouze dívku políbil. Pak se obrátil k autu, mávl rukou a byl pryč. Ester nevzrušeně sáhla do kabelky a v malém zrcátku si překontrolovala mejkap. Konturovací tužkou si upravila rty a poklepala tváře pudřenkou. Když usoudila, že je vše v pořádku, vydala se hledat své vozidlo.

Vztah Maxe a Ester pokračoval premiérou divadelní hry, kde měla jednu z vedlejších rolí, pak večerí, diskotékami, večírky a dalšími premiérami a večeremi. Max pořídil Ester krásný byt v módní čtvrti Frankfurtu. Ráno brzo vstával, ona si ráda přispala. Max se celý den v práci nezastavil a večer ho čekal náročný program. Buď musel s Ester do divadla, nebo na nějakou akci, kde prostě musela být, aby si ji všiml ten či onen režisér, tenhle producent nebo umělecký šéf. Maxovi až tak nevádilo, že ho stála spousta peněz, ale tolik času, kolik požadovala, jí věnovat nemohl. Vraceli se obvykle nad ránem a po milování, které se pomalu stávalo rutinou, spal Max jen pár hodin. V kanceláři během dopoledne usínal a sekretářka mu vařila stále silnější kávu. Na kruhy pod očima ale nic nezabíralo. Když se stalo, že během dne usnul a zmeškal schůzku s VIP klientem, rozhodl se, že takhle to dál nejde. Promluví si s Ester, určitě to pochopí.

Ale Ester odmítala chápat. „Chceš se se mnou rozejít! Odhodit mě jako kus hadru!“ křičela.

„Ne, to ne. Chci jen pár volných večerů v týdnu pro sebe, abych se mohl věnovat práci,“ vysvětloval.

„Ne, v tom je určitě nějaká ženská! Nevěřím ti!“ soptila.

„Ester, nemůžu tě pořád doprovázet na každou akci. Zanedbávám kvůli tobě pracovní povinnosti!“

„Co je na tom špatného, že mě doprovázíš? A kdo se mnou teď bude chodit na všechny ty akce? Já tam potřebuji být! Jinak nedostanu roli, to přece víš!“ rozplakala se.

Dokonalá herečka, pomyslel si Max a pokrčil rameny: „Tak chod' s nějakou svou kamarádkou. Beztak se tam setkáváme se stále stejnými lidmi. Já s tebou půjdu třeba dvakrát, třikrát do týdne,“ slíbil. „Ale víc opravdu nemůžu.“ Ester se postupně uklidnila a slíbila, že se tedy domluví s přítelkyní.

Zpočátku šlo všechno dobře. Dvakrát do týdne, někdy třikrát doprovodil Ester na večírek nebo oslavu, zůstal u ní do rána a zdálo se, že jsou oba spokojeni. Tak to fungovalo do chvíle, kdy mu někdo na stole v kanceláři nechal bulvární noviny z předchozího týdne. Chtěl je vyhodit, ale pak si na zadní straně všiml fotografie, na níž byla Ester v objetí s nějakým snědým fešákem. Titulek hlásal: Nová láska Ester K. Max zběžně přelétl článek. Rozepisoval se o večírcích, které navštěvuje herečka s novým mužem. Pokrčil rameny a hodil noviny do koše. Partner ženy, která začínala mít úspěch, musí být připraven na všechno a nesmí hned všemu věřit, přesvědčoval se. Koneckonců za ní může dnes večer zajet a zeptat se jí. Pokud ví, tak na žádnou akci nejde a Maxovi náhodou odpadla služební cesta.

Navečer se při cestě z kanceláře stavil v květinářství. Vybral krásnou kyticí lilí, Ester je měla nejraději. Bude to překvapení. Pozve ji na večeři, budou spolu jen oni dva. Těšil se na to. Postrádal takové chvílky ve dvou, všechny večírky byly hlučné, člověk neslyšel vlastního slova a vlastně při nich na sebe vůbec neměli čas.

Ze vstupních dveří domu, kde Ester bydlela, zrovna vycházel manželský pár. Max toho využil a proklouzl dovnitř, ani nemusel zvonit. O to větší překvapení to bude. Překvapení to opravdu bylo. Pro obě strany. Maxovi po zvonění na zvonek u bytu, který Ester platil, otevřel téměř nahý snědý muž z fotky v bulvárních novinách, omotaný

ručníkem, a z ložnice volal dobře známý hlas: „Kdo je to, lásko?“ Max beze slova odstrčil muže stranou, vešel do ložnice a mrštil kyticí po nahé Ester.

„Jak jsi mohla?“ zařval, otočil se na místě a vzápětí za sebou práskl dveřmi.

Dohra byla hořká. Ester se svěřila bulvárním novinám, jak hrubě se k ní bývalý partner zachoval, že ji vyhodil z bytu na ulici a zachránil ji její nový milenec. Maxovi z toho bylo špatně. Zahořkl a zařekl se, že dá na dlouhou dobu od ženských ruce pryč.

Potřásl hlavou, jakoby chtěl všechny vzpomínky na Ester vymazat, a odbočil směrem k regatě. V loděnici mávl rukou na pozdrav správci, převlékl se a za okamžik už seděl ve své lodi *Zoe*. Jeho skif byl jednou z nejmodernějších lodí. Krásně klouzal po hladině a mohutné záběry Maxových vytrénovaných paží ho poháněly rychle kupředu. Důvěrně známý rytmus raz – dva, raz – dva Maxe dokonale uklidnil a za chvíli vnímal jen řeku, vítr a práci svých svalů, takže alespoň na chvíli zapomněl na problémy, které bude muset zřejmě brzy řešit. A kdoví, co všechno se na ně nabalí. Po hodině intenzivního tréninku, osprchovaný a už zase převlečený, zkontroloval mobilní telefon. „Žádné nové zprávy,“ hlásil mu přístroj. Zamračil se a zavolal do své kanceláře.

Ozval se příjemný melodický hlas: „Dobrý den. Kancelář pana Hartinga. V čem vám mohu pomoci?“

„Moniko?“

„Promiňte, pane Hartingu, ještě jsem si neuložila vaše nové číslo.“

„Co nového?“

„Bohužel nic, pana Fuchse nemůžu sehnat.“

Maxovi se sevřel žaludek. Snad je to jen zbytečná panika a Heinz brzy zavolá a bude se divit, proč je po něm taková

sháňka. Anebo se zmýlil hlavní ekonom a zavolá, že těch deset milionů eur v účetnictví našel, možná...

„A dost!“ okřikl se v duchu, zatímco horečně uvažoval.

„Budeme to muset udělat jinak. Máte kontakt na doktora Linhardta?“

„Ano, určitě.“

„Zavolejte mu a zeptejte se, jestli má dnes večer čas, aby se mnou povečeřel. Jestli ano, zmluvte stůl v restauraci U Čápa. Pro dva. Děkuji. A pak běžte domů.“

„Spolehněte se. Dám vám vědět,“ stačila ještě říct Monika, než zaslechla oznamovací tón.

Max Harting byl v restauraci U Čápa častým hostem, a tak Monika snadno zmluvila na večer jeho oblíbený stůl. Restaurace se nacházela na pěší zóně ve městě, ale přitom byla z nábřeží pohodlně dostupná autem. Velká okna nabízela hostům krásný výhled na část historického centra Frankfurtu nad Mohanem – císařskou katedrálu s kostelem svatého Bartoloměje, jež byl místem volby německých králů a římských císařů Svaté říše římské již od raného středověku – stejně jako na čilý ruch, který na ulici panoval. Max si oblíbil místo u okna s dobrým výhledem na část kostela a doslova nasával neopakovatelnou atmosféru ulic a náměstí, kudy kráčela historie. Tentokrát se však nemohl soustředit ani na krásy města ani na číšníka, který mu přinesl jídelní lístek a doporučoval specialitu dne. Chvilí nepřítomně zíral do nabídky, když mu někdo poklepal na rameno.

„Ahoj, Maxi, jak se vede?“ ozval se za ním sytý baryton právního zástupce Johanna Linhardta.

Max se prudce otočil a zavadil loktem o skleničku s vínem, kterou si zatím objednal. Sklenička se zakymácela, ale než došlo k nejhoršímu, Johann ji bleskurychle zachytil.

„Prosím tě, co se s tebou děje?“ podivil se.

Max jednou rukou nervózně prohrábl své tmavé vlnité vlasy a upil trochu vína. Křečovitě se usmál: „Máš pořád dobré reflexy. Posad' se, Johanne. Potřebuju tvoji radu a pomoc. Díky, žes přišel.“

Johann zvážněl a pozorně se na Maxe zahleděl: „Za málo. Víš, že jsem ti kdykoliv k dispozici. Tak povídej.“

Opřel se v pohodlné židli, natáhl nohy a pokynem ruky přivolal číšníka. „Přineste mi k pití to samé, co tady pánovi. Díky.“

Pak upřel na Maxe pronikavý pohled: „Tak, a teď poslouchám.“

Poté co Max podrobně vylíčil události posledních hodin, Johann tiše hvízdal. „Jestli je tvé podezření pravdivé, jsi v pěkné bryndě, kamaráde. V čem ti můžu pomoci?“

Max se naklonil přes stůl co nejbliž. Polohlasem vysvětlil: „Přece máš známosti u policie. Nedalo by se zjistit, kam Heinz zmizel? Potřebuju s ním nutně mluvit. Třeba je to jen hloupé nedorozumění, omyl, přehlédnutí nebo nevím co. Jeden rozhovor s Heinzem a všechno bude jasné.“

Johann se skepticky usmál: „Ty jsi fakt nenapravitelný optimista! Opravdu myslíš, že je to omyl? Vrať se na zem a koukej to hned ohlásit na policii, nebo až se to provalí, budeš spolupachatel a ne svědek! Kromě toho policie je placená z našich daní, takže ti žádné soukromé pátrání provádět nebude.“

„Když já tomu pořád nemůžu uvěřit. Kdyby někdo jiný, ale zrovna Heinz!“

Johannovi se zablesklo v očích: „Já jsem ti vždycky říkal, že je to vykutálený ptáček. Jenže ty jsi neposlouchal... Můžu ti poradit jediné: zkontroluj ještě jednou účetnictví a ohlas to na policii. Nejpozději ráno, než bude pozdě. Což už možná je.“

Max si povzdechl, popadl skleničku a jedním douškem dopil zbytek vína. „Asi máš pravdu. Poslechnu tě.“

Po zbytek večere Max vnímal další hovor jen útržkovitě, odpovídal automaticky, a kdyby se ho někdo zeptal, co měl k jídlu, nedokázal by si vzpomenout.

II.

„Ráno je stejně nejkrásnější část dne,“ pomyslela si Karin, když se opřela do těžkých zdobených dveří budovy sbírek Vídeňské univerzity, kde pracovala. Dubové dveře zaúpěly, jako by už dál nemohly vykonávat službu, kterou jim člověk přisoudil před více než osmdesáti lety. Karin stačilo jen protáhnout se skulinou a vyběhla po prošlapaných pískovcových schodech do druhého patra. Pak došla na konec chodby s vysokým klenutým stropem, která se v zimě vůbec nedala vytopit. Poslední dveře a nejmenší místnost na patře, to bylo její království. Bylo tak malé, že se tam kromě roky používaného psacího stolu a zánovní vestavěné skříně, která zabírala celou jednu stěnu, vešlo už jen umyvadlo se stolkem na varnou konvici a hrnky. Okno vedlo přímo do botanické zahrady, a když si stoupla na špičky, zahlédla přes koruny stromů i část Belvederu a jeho zahrad, kudy každý den spěchala do práce. Tuhle komůrku by za nic nevyměnila! Poskytovala jí naprosté soukromí a klid na práci, který tolik potřebovala. Často tady trávila celé dny až do noci a cestou domů se divila, jak zase utekl další den.

Schůzku s profesorem Rilkem měla v osm hodin. Vzhledem k častým exkurzím do terénu, dostatku pohybu a neustálému kontaktu s mladými posluchači univerzity byl

velmi svěží a nevypadal na víc než šedesát, ačkoliv se mu blížila sedmdesátka. Mladistvý vzhled mu dodávala i jeho vzpřímená štíhlá postava, živý pohled tmavě hnědých očí a nezdolný optimismus. Na chodbách se nedal přehlédnout jeho bílý plášť, pod nímž měl obvykle košili s motýlkem, které pravidelně střídal. Na katedře systematické botaniky pracoval už od studií na zdejší univerzitě, a přestože dostal bezpočet nabídek z jiných vysokých škol, nikdy se své alma mater nezpronevěřil.

Karin popadla blok a tužku, zastavila se u malého zrcadla nad umyvadlem a upravila si vlasy stažené do culíku. Za chvíli už klepala na bíle natřené, trochu oprýskané dveře na druhém konci chodby.

„Vstupte,“ ozvalo se. Karin zastudila v dlani mosazná klika a ocitla se v místnosti mnohem větší, ale také mnohem zaplněnější, než byla ta její. O téměř pětáctýřiceti letech intenzivní práce profesora Rilkeho svědčily spousty knih, skript, publikací, nákresů a herbářových položek. Našlo by se tady i několik typů mikroskopů od historických až po ty nejmodernější, samozřejmě nezbytný počítač, dalekohled, několik fotoaparátů a dalších pomůcek potřebných k botanickým výpravám. Stoly a skříně pocházely z konce devatenáctého století a profesor bránil tyto kusy univerzitní historie jako lev, přestože mu již nesčetněkrát nabízeli nábytek nový.

„Zdravím, paní kolegyně! Posadte se, prosím...“ profesor pokynul rukou k několika židlím a uvědomil si, že jsou všechny zavalené nejrůznějšími papíry a odbornými časopisy. „Ale co, třeba sem.“ Rukou smetl kupu papírů z jedné židle na zem.

„Dobrý den, pane profesore. Chtěl jste se mnou mluvit.“ Karin se posadila.

Profesor si posunul na nose brýle a usmál se. „Mám pro vás dobrou zprávu. Grant na mapování orchidejí na území Rakouska byl naší katedře schválen.“